

MICHAL GULYÁŠ

EXPRES INFERNO

Motto:

„Naše sny jsou reklamou na příští realitu.“

ÚVOD

Žijeme v technologickém světě vykrmeném mediálními pravdami, v propastné rozdílnosti mezi chudobou a bohatstvím. Obraz krásy, slasti a štěstí získal reklamní kontury. Satan započal ofenzivu a zaútočil na mládí. Nás dospělé již dobyl. Získal nás na hypotékách, workoholismu, na úvěrech všeho druhu, na vidině *ZLATÉHO PRASETE*. Mezinárodní politika je v rukou vůdců a jejich kroky jsou spojeny s korporacemi, jejichž majitelé jsou natolik anonymní, že už nás neoslovuje záruka osobnosti, ale marketingová značka, za jejíž odvrácenou stranou stojí armáda fanatických a mentálně decimovaných manažerů, kteří pro pomyslné frčky v hierarchii firmy propadají medikaci a konzumaci leccého, co posílí jejich schopnost vydržet co nejdéle. Skutečné charakterové vlastnosti byly resetovány a zaměněny souborem takzvaných společenských vlastností, jako jsou mediální sláva, bohatství nebo celebritální původ. Stejně tak, jako se dnes výrobky rovnají minimální kvalitě a jsou vyráběny z podivných surovin, prohrábl i Satan lidské bahno a vrhl je na společenský trh. Vzhledem k již zmiňované skutečnosti devalvace morálních hodnot, stala se v mnoha žalostných případech z bahna elita, protože bahno se dobře tvaruje a lze je nakonec lehce spláchnout. Dnes již není podivuhodné, že pornografická hvězda stojí na úrovni světového tenora, vrah na úrovni výtvarného umělce a podvodník vyrostl do rozměrů úctyhodné osobnosti hodné zájmu titulních stránek bulvárních periodik. A zlo nyní mění strategii a soustředí se na naši naději. – Na děti. – Na naše děti. – Své zhoubné krmivo sype do mentální stravy těch nejzranitelnějších. Takzva-

né teenagery láká na předčasný sex, požitky umocněné drogami a spotřebním harampádím, kterým zavaluje jejich představy o „Skutečném štěstí“. – A my se soužíme, co dál. – Co s tím? – Jak na to...?

... A úplně jsme zapomněli, že máme silný a účinný nástroj v boji proti zlu. Staré dobré desatero. To desatero, které stojí nad všemi formulacemi podnikových, národních i světových zákonů. Desatero jasné, srozumitelné, lehce zapamatovatelné! Desatero, bez kterého by byly všechny ty tisíce zákonů jen diktátem rafinovaného pekla... *Inferna theatrum*, kde živé loutky končí svůj příběh v bolestech srdce i ducha. Desatero je jediný zákon, který odolá infernu, protože nám ho předložil Bůh sám – a ať už je někdo více, či méně věřící, právě tento zákon mu zaručí, že se nikdy nestane obětí transportu *Expres Inferno*.

I

„Ahoj. – Jsem Satan. Ďábel... Mistr temnot, kdyby někdo nechápal. – Nelíbí se vám moje jméno? – Nevadí. Klidně mi říkejte pan Jakéjménochcete. Jak je ctěná libost, jestli se vám Satan, Ďábel, Lucifer... nelíbí. – Za to vy se mi líbíte. Vy... lidé. – Líbíte se mi moc. Vedete si báječně. Musím vás pochválit za vraždy, loupeže, lži, nevěry... za sebezbožňování, přezíravost a hlubokou bezcitnost, se kterou konáte dílo mně tak milé... – Abych vás ale nepřechválil... Zním i vaše úmysly s dobrem, a ty hodně naivní pokusy vsadit jej do všech lidských duší... Chyba! Neopírejte se moc o to vaše DESATERO. Budu vám ho gumovat. Budu ho měnit. Já vám ho znechutím. Copak je něco zábavného na svatouškovství? Uspokojí to vaše pohlavní napětí? Je něco velkého na skromném hrdinství? Rozradostní vás například pomoc nemohoucímu? – „Říkáte: ‚Láska.‘ Nabídl jsem vám nekonečné podoby lásky. Ale vy jste se mi toho přejedli. – Jak to, že se nepřejíte lásky k Hospodinovi? Je snad méně kalorická... tahle vaše víra ve světlo Boží? I já mám pro vás světlo. Barevné. Oheň... a kouřové efekty. Nebo atomové efekty? Jestli vám nestačí napalm, klidně neutron! To je přece efekt a zábava. Jsem mistrem reklamních triků. Světlo, tma, výbuch, smích... prásk...! To vyletěl špunt od vodíkového sektu. Jak roztomile vás zadusí jeho bublinky...! – Neovládat se, ale pustit ze sebe to zvíře, co spase a zničí všechno, co mu stojí v cestě. Tak už se mi všichni hlasťte do společenství posledního večírku světa! – Mám pro vás připravený Expres Inferno. Stačí vlézt do vagónu a každý z vás může vystoupit na své zastávce. – Přece vás nebudu přemlouvat. – Tak kdo chce? – Tak třeba támhle... v tom domě...v tom pokoji... na té posteli ... Ten mladík. Podívám se mu do hlavy... do duše... Ten pojede. – Už ho mám. Už ho držím. Už ho sleduji...“

... Sakra, je mi zase nějak divně... Je to měsíc, co mi bylo patnáct. Nakročil jsem ke svobodě! Konečně se můžu zbavit fotra i matky... Úplně ne, samozřejmě. Taky potřebuju z něčeho žít. Kdybych si měl peníze obstarávat sám, asi bych musel začít obchodovat třeba s *tripem*. A to je pěkně o hubu. Takovej frajer ještě nejsem, abych obcházel týpky ve škole a tahal z nich za dávkou, když nemají ani korunu. Radši budu poslouchat řeči svého tatínka, co je věčně ve firmě a domů se chodí jen vyspat. Možná už ani nespí s mámou. Fuj! Hnusná představa. Zvedá se mi z toho žaludek. Spali spolu, aby si mě udělali. Podle fotek byli v mládí docela ve formě. Táta neměl pleš a pytle pod očima. Do foťáku se většinou usmíval. A máma? Ta měla o dvacet kilo míň a hrudník jako Pamela Andersonová. Teď vypadá jako socka z paneláku, co sundala zástěru, protože její starej vydělal prachy – a poslal ji k plastickému chirurgovi, aby z ní ořezal ty tukový pneumatiky na bříše, bocích a ... fakt fuj. Je z ní někdo jinej. Jako by zmutovala, nebo co. Táta taky zmutoval... Nebo zdegeneroval? Když si vzpomenu na to, jak jsem byl malej, jak mě měli rádi, jak by se kvůli mně přetřhli, chce se mi teď zaslzet, že už jim pro mě zbyly jen mravokárné přednášky a litanie výčitek. Pořád vyprávějí o tom, jak by si to, co si dovolí naše generace, oni nikdy dovolit nemohli. Jak byli vedeni ke slušnosti, k úctě... Samý takový otravný žvásty o škole a smyslu života. Vážně by mě zajímalo, jaká to asi byla doba? – Nejspíš dost trapná. Černobílý televize, o mobilech psali sci-fi grafomani, a počítače cvakaly dírky do papírových kartiček, ve kterých se vyznal leda slepec. Máma mi vyťahala nějaký publikace z doby jejího mládí, abych se aspoň trochu zamyslel nad svou budoucností. Přemýšlet nad předpotopním časopisem, v době dokonalé grafiky a mediálního provozu na stupni deset, by musel jedině pošahanec. Máme ve třídě jed-

noho. Kamila Málka. Je to chudák. Nehulí, na mejdla nechodí a o „extázi“ prohlásil, že je to krmení pro lidské holuby, co kálej na morálku.

Vyšel jsem ze svého pokoje a dole v hale uviděl upocenou, zářící pleš. Táta se vrátil z kanceláře. Měl bych ho stáhnout o peníze. Příští týden je poslední *kalba* na rozloučenou. Musím koupit nějaký pití.

„Tati...!“ – Zaslechl mne, otočil oči vzhůru a divně křivil ústa:

„Dobry večer.“

„Dobrej...“

„Co bylo ve škole?“

Zase ty jeho otázky. Co je mu do toho, co bylo ve škole? Taký se ho neptám, co bylo v práci. „Nic.“

„Nějaká známka?“

„Ne...“ Už jsem ho měl plné zuby, ani jsem ho neviděl zblízka.

„Tati, potřebuju peníze.“

„Na co?“ Zase koukal jako boxer, kterého se někdo zeptal, kolik je šest bez tří a jedna k tomu.

„Potřebuju koupit věci do školy.“

„Jaký věci?“

Musel jsem hodně přemýšlet, než ze mě vypadlo:

„Nějaký výtvarný potřeby.“ To se mi moc nepovedlo.

„Jaký... výtvarný potřeby?“ Zeptal se ještě hloupěji, než se tvářil. „Barvičky?“

„Ne... samolepky, našíváčky... a tak.“

„Našíváčky?“

Pěkně jsem se do toho zamotal. Měl jsem na něj vztek. Kdyby se mě tak hloupě neptal, nemusel jsem si vymýšlet. „Holky budou šít kostýmy na závěrečnej večírek.“

„Aha,“ skočil mi na to, „kolik budeš potřebovat?“

„Dva... tři... tisíce...?“

„Cože? Tři...? To snad šiješ pro celou třídu?“

„Hele, taťko... končím školu, tak mi to snad dopřeješ.“ Zvolil jsem familiérní tón. Jemu se to líbilo.

„Tak si pro to potom skoč ke mně do pracovny.“

„Díky.“ Vyhrál jsem. Nakoupím chlast a ještě zbude na špeka. Když se to vezme kolem – a ještě hodně kolem – není táta zase tak mimo. Je jen starší ročník. A to je máma taky. Ale asi mě májí fakt rádi. Občas nám nějak neklape komunikace. Možná se z toho rodiče časem dostanou a pochopí mě.

Otec mi tři tisíce dal. Zrovna se u toho vyskytla máma a ptala se, na co to mám. Zopakoval jsem stejnou verzi o nášivkách. Očividně mi nevěřila tak jako táta, ale nekomentovala to a myslela si svoje. Zazvonil mi mobil. Volal Hájek. Taky jeden z účastníků závěrečný „pařby“ naší třídy. Jenže Hájek si tu oslavu příští rok zopakuje. S jinou třídou. Propadl. Zmizel jsem z jídelny do pokoje.

„Co je?“

„Jestli máš prachy, tak zejtra můžu mít luxusní model.“

„Prachy mám, ale nechci to přehánět. V poslední době v tom nějak moc jedu.“

„Nemusíš to hulit. Jen to zasponzoruj.“

„Uvidím. Až co zbude. Musím koupit alko.“

„Ok. Zavolám Macháčkovy. Čus.“ Zavěsil. Hájek to s tím huláním přeháněl. Měl vážně zaděláno na to, že do toho zahučí a už se z toho nedostane. Takhle já to rozhodně naplánovaný nemám...

... Promiňte, ale to jsem zase já – Pan Jakéjménochcete. Musím jen tady k mladému pánovi něco povědět. – Víím, že to nemá v plánu. Proto

jsem si ho vyhlédl. Ty, co si to naplánovali někdy v daleké minulosti, nechávám jít. Jsou slepí, hluchí, tupí a sami trefí přesně tam, kam patří. Do pekla. Do peklíčka... do pekla. A tam je nečekaně chlupatý čertík z pohádky. Kdepak. – Přece nebudu vyprávět, co je to peklo. – Chcete ho vidět? – Já mám takové, jako je tenhle hoch, moc rád. To jsou ty správné hračky. S těmi se nadělá užítku. Měnit plány chytráčkům, co se jen namočí, ale nechtějí se umazat. Začíná se mi líbit...“

Při pohledu na fotku Dariny Volfové z osmé A jsem si musel stále opakovat, že se mi líbí. Pozval jsem ji na ten mejdan také. Přijde tam ještě pár osmaček, co stojí za to, ale Darina je moje hvězda. Už od sedmičky má všechno pěkně vyvinutý. Jestli se mi povede ji trochu přiopít... Napadá mě, co budu dělat bez kamarádů na gymplu? Vyrůstali jsme spolu od první třídy. Prožili jsme toho tolik... Bude se mi stýskat. Zašeptal jsem do deky:

„Sakra... Darino! Nemůžu z tebe usnout. Mám kvůli tobě potíže...“

„... Darino... proč si ty potíže, co má kvůli tobě, musí řešit sám? Ve svém pokoji? Zabalen do smutné noci, obklopen obrázky vulgárních krasavic. Proč, když se dívá na lež lásky puštěnou na obrazovce, vidí v těch pekelných samicích tvou něžnou tvář? Tvoje panenství. – Protože jsi ještě dítě? Že je ti čtrnáct? – Ale: ‚Máš už přeci všechno pěkně vyvinutý‘. – Darino... i na tebe se podívám. Kde spíš? Kde bydlíš? Po čem toužíš...? Jestli budeš hračka pro mé radosti...? Ovšem až zítra. – I Satan potřebuje spát. Může si to dovolit. Má přece zdatnou armádu. A ta má skvělou invenci... Tak zatím dobrou noc.“

II

Dny utíkaly pomalu, ale nakonec jsem přežil do posledního červnového týdne. Byl pátek a večer to mělo začít. Místo konání: Líbeznice, Praha východ, vila rodičů Kamily Hrdličkové. Staří odjeli na chalupu a Kamila, naše milá spolužačka, si vyprotestovala možnost uspořádat večírek. Nevím, jestli zamlčela, že se do baráku nahrne asi padesátka šílenců ze školy, ale pevnost byla naše. Kdybych chtěl něco podobného realizovat já u nás, jen samotná zmínka by mě uvrhla do nejhorších podezření. To by bylo otázek a keců. Vodopády prázdných pouček o drogách, o sexu, o pohlavních chorobách... A nezodpovědnosti. Ještě, že jsou Hrdličkovi tak liberální. Taky jsou opravdu hodně bohatý. Kamila se nemusí doprošovat o každou korunu. Pořád mění mobily a chodí nakupovat do super butiků. Táta ji vzal i do tattoo salonu. Hájek, kterému se Kamila ukázala, tvrdí, že má piercing i... No, i tam. Nevím sice, z jaké vzdálenosti si ho Hájek prohlížel... ale Kamila je zkrátka v klídku. Její rodiče jsou v klídku... Celá rodina je v klídku. – Jsou bohatý – a jsou v klídku! – Proč vlastně není v klídku můj fotr s máti? – Někdo se má. Někdo měl štěstí na rodiče. Proč jsem to nebyl já...?

„... Pěkně, chlapče, pěkně. Páté přikázáníčko bychom měli skoro z krku. Maminka s tatínkem už jsou FOTR s MÁTI. Jestli budeš chytlavý a účenlivý, tak nám možná sfoukneš s pátým i to šesté. Možná nám brzy zabiješ. Nechceš FOTRA s MÁTI zabít? - Výborně. Dnes večer jistě padne sedmička. Sesmilniš – a nebude to z lásky. I když ta sedmička ve tvém případě nesedí úplně. Nezletilec a holka pod zákonem... Dobrá kombinace, moc dobrá. Ta určitě padne, sedmička... Satan se probudil do pěkného dne... Děkuji, hochu, opravdu mi děláš radost...“